

Dekanat Lida Jest to jedna z najstarszych parafii dekanatu lidzkiego, jedynie że do II wojny światowej nazywała się ona po prostu Krupa. Kościół na cześć Trójcy Przenajświętszej został założony tutaj w 1460 r. z inicjatywy wdowy Anny Dowojnowej, która w ten sposób wykonała „wolę zmarłego męża Iwaszki”. Jej córki Helena i Uliana przyłączyły się do fundacji, zaś syn Piotr – nie. Ale już córka Piotra Anna, po mężu Rodogolska, w 1545 r. pomnożyła fundusz swojej babci. W środku XVI w. przy kościele działała altaria. Jednak już w drugiej połowie XVI w. parafia straciła samodzielność i miejscowy kościół został dołączony jako filialny do parafii lidzkiej Fary.

W 1766 r. w majątku Krupa, który należał wówczas do lidzkiego marszałka Narbuta, została zbudowana kaplica.

W 1777 r. kościół miał cztery ołtarze: główny – Trójcy Przenajświętszej, boczne – Matki Bożej z obrazem, namalowanym w stylu rosyjskim, i św. Jana Nepomucena, a także przyścienny ołtarz ku czci św. Jana z Padwy (tak jest napisane w inwentarzu, ale najprawdopodobniej jest to błąd i ma się na myśli św. Antoni). † W XIX w. świątynia wspomina się jako filia Fary lidzkiej w majątku Szukiewiczów: drewniana, obszyta w 1851 r. deskami, kryta gontem. W kościele są trzy ołtarze: główny – Trójcy Przenajświętszej, boczne – Matki Bożej i św. Józefa. Kościół stał na wzniesieniu cmentarza parafialnego, tam, gdzie teraz stoi na postumencie figura Najświętszej Maryi Panny.

Prawdopodobnie w czasie wojny polsko-radzieckiej 1920 r. drewniany kościół został zniszczony. Nową świątynię postanowili zbudować już z kamienia. W 1922 r. inżynier E. Kulesz przygotował projekt świątyni, podpisany 28 grudnia. Projekt został zmieniony tylko nieznacznie – tak i nie były zbudowane uliczna rzeźba Matki Bożej i kaplica Pana Jezusa, a także południowo-zachodnia orientacja ołtarza (wejściem prostopadle do drogi Lida – Wołodaciszki)

została zmieniona na południowo-wschodnią (ołtarzem na Lide). Poza tym kościół jest w pełni zgodny z planem architekta. Jest to jednowieżowa świątynia o cechach neoromantyku.

Budowa rozpoczęła się w 1925 r. i była prowadzona dzięki staraniom ks. Józefa Sobolewskiego. W 1928 r. skończono budowę nowego kościoła. 28 maja świątynię pod historycznym tytułem konsekrował wileński abp Romuald Jałbżykowski. W Krupie odrodziła się samodzielna parafia. Liczba parafian przed II wojną światową sięgała 4000 osób.

Tego samego dnia arcybiskup poświęcił także dzwony kościelne. Dzwon „Grzegorz” pozostał ze starego kościoła, a inne cztery zostały odlane w Niemczech: największy – „Bernardem” – na środki parafian, mniejszy – „Franciszek” – na pieniądze Ferdynanda Ejsmonta, „Józef” – na środki proboszcza ks. J. Sobolewskiego, oraz najmniejszy – „Paweł”.

Kościół Trójcy Przenajświętszej – świątynia trzynawowa, jednowieżowa z transeptem i pięciokątną absydą, flankowaną dwiema zakrystiami. Wejście oznaczone jest trzykondygnacyjną czworoboczną namiotową wieżą-dzwonnica. Kościół przykryty dwuspadowym dachem blaszanym z biodrami nad absydą. Nad ołtarzem dach dopełnia mała sygnaturka.

Wnętrze przekryte jest podszywanym drewnianym sufitem skrzyńcowym ze „ślepą” kopułą w centrum. Zdobia go trzy dwukondygnacyjne drewniane rzeźbione ołtarze o cechach neogotyku. W centrum głównego ołtarza umieszczony jest obraz Trójcy Przenajświętszej w otoczeniu figur św. Józefa i Matki Bożej Różańcowej, w drugiej kondygnacji – obraz św. Antoniego. Lewy boczny ołtarz poświęcony jest Matce Bożej Ostrobramskiej (na górze obraz św. Teresy od Krzyża), prawy – Najświętszemu Sercu Pana Jezusa (na górze obraz św. Franciszka z Asyżu). Nad wejściem są zrobione chóry na dwóch słupach. Świątynia działała za czasów władzy radzieckiej, choć czasem bez stałego proboszcza. Działa również dzisiaj.